

ALLEEN.

En, Heer, als ik bij 't avondzonnedaal
langs duin en zee een hart vol liefde beid,
dan wacht mijn stem geen vreugdevol herhalen
of stil . . . is 't niet, dat daar een ziele schreit,
maar ver, dat mijner vleuglen kracht moet falen . . . ?
O felste foltering van mijn eenzaamheid!

SEERP ANEMA.

Wat ze daar doet en waar ze aan denkt? Wie zal het zeggen?

Bewondert ze slechts de schoonheid van Gods natuur, die wel haar diepsten indruk op den mensch maakt op de bergen en bij de zee?

Geniet ze in de eenzaamheid van der golven spel, en wekt het zinken van de zon in haar een lied der dankbaarheid na volbracht dagwerk?

Heeft ze dit stille plekje gezocht, om er te droomen van een onzekere toekomst, en vindt ze in dat rusteloos bewegen van golf na golf iets, dat haar denken doet aan het menscheijk leven?

Ziet ze haar eigen leven als een druppel van een groote zee, waar de golven elkander weggrollen, voortgedreven door den machtigen tijd?

Denkt ze nu terug aan de kinderjaren, dien langen lentetijd, „als alles lacht, als alles speelt," toen ze het leven doorhuppelde, toen al haar zorgen gingen over bloemenkransjes en schelpjes, toen ze klom op de heuvelen, zoo hoog ze maar kon, en de zeilen telde, die plekten tegen de lucht, toen ze moe was van het genieten?

Of is het een verlangen naar de overzijde, dat haar zoo turen doet in de verte, en dat haar wegzinken doet in de diepe gedachtenwereld; dat haar blind maakt voor natuurschoon?

Is dat land aan de gindsche kust — het Vaderland? En is zij hier de vreemdelinge, die geen rust kent, die peinst over wat ze verliet en die niet thuis is?

Is daar in dat land van over-zee een moederhart, dat aan haar denkt, en treurt zij hier in de eenzaamheid om geliefden, die verre zijn?

Wacht ze soms een schip, dat haar van grooter waarde is dan al het goud der aarde, en beidt ze met kloppend hart, die haar bemint, en die haar leven zegenen wil met reine liefde?

De fantasie kan hier nog meer beelden scheppen, veronderstellingen maken.

De reeks is aan te vullen.

Maar hde ook — deze gedachte is toch in alle schets der verbeelding aanwezig: zij is alleen.

Achter haar zijn de heuvelen, monumenten van zand en steen, gebouwd door dezelfde hand, die de zee formeerde, die het frissche groen deed ontspruiten in de scheuren der steenklompen en het sierde zelfs met bloemen.

Rietpluimen zwaaien heen en weer aan lange stengels, en de wind zingt zijn ruischend lied langs de harde droge bladeren. De halmen buigen en raken met de pluimen de steenen, maar heffen zich weer op en zwieren in deftigen zwaai heen en weer.

Het avondrood kleurt de wolkjes, die langzaam opdrijven, en verguldt de randen, en achter die wolkjes schijnt wel

een zee van gloeiend goud haar prachtlicht uit te stroomen.

Al lager zinkt de roode zonneschijf en al dieper worden de kleuren boven de kim. Weldra neemt de zon afscheid van zee en aarde.

De golfjes bruisen met lichte geluiden naar de kust, en spelen met de zonnekleuren, die mooi weerkaatsen in het zeegroen.

Vogels zwaaien boven de diepe wateren; ze duiken en schudden de zilte druppelen af, en slingeren nu zus dan zoo met gestadigen maatslag der blanke vleugelen.

Ziet ze het alles, zij, die er naar staart? Merkt ze het op? Hoort ze de sprake der schepping?

Is dat kleurenspeel voor haar een kleurenlied, een psalm van wonderschoone melodie, een lofzang Gode, een natuurhymne?

Hoort zij het zangerig klokje van het zeedorpje zijn avondklankjes bidden, en bidt zij mee voor zich en voor hen, die haar lief zijn?

Hoe lang zal ze er staan nog in die zwijgende en toch zoo duidelijk sprekende schepping? . . .

Straks daalt de avond.

De maan komt op.

Verzilveren zal ze al wat door de zon met goud was versierd. Nevelen breiden zich uit over de landen.

Het duister kleedt de velden en de zee, en het maanlicht scheidt de lange schaduwen, die den avond en den nacht zoo anders doen zijn dan de dagen.

Maar wellicht heeft ze niets gezien van al de pracht, die haar omringde, en doen straks haar eigen gedachten haar opschrikken en werpen ze haar terug in de werkelijkheid.

Misschien was de eenzaamheid haar een lijden, was haar alleen-zijn bij de eentonige zee een beeld van haar alleen-zijn in somber leven. Dan was haar denken en haar droomen een moedeloos treuren zonder troost en zonder hoop. Alleen-zijn is voor den mensch niet goed. Bij hem past de eenzaamheid niet, heeft de Schepper gesproken. In dit woord legde Hij voor ons leven een wet vast.

Hij-zelf maakte het menscheijk leven tot „samenleving," verrijkte het met den zegen der gezelligheid, en zaaide reeds in Eden de kiem voor heel dat organisch bestaan, dat in veelsoortige beweging naar alle zijden het leven opvoert tot de hoogste volkomenheid.

Allerlei toon om ons heen stemt samen tot de wondere harmonie van het levensgeluk, en allerlei tint smelt ineen tot een kleur, die ons rijk maakt en blij.

Zoo tiert ons leven naast en met en onder dat van de onzen en in ons nationaal en sociaal leven volgens de ordeningen, die God er voor zette.

Daarom moest ook Christus, die de straf der zonde droeg, aan het kruis verstoken zijn van deze genade, en moest Hij klagen over bange eenzaamheid.

Hij was alleen, zooals niemand onder menschen zich ooit alleen gevoeld heeft of alleen voelen kan! . . .

Opdat de Zijnen niet meer verlaten zouden zijn.

Opdat Hij het menscheijk leven in zijn eenheid en verscheidenheid ontrukken zou aan den vloek der verbanning.

En ook, opdat die Hem kennen, de handen in ontferming zouden uitbreiden naar de eenzamen, naar die alleen zijn met hun vragen en met hun zorgen. Om met hen mee te leven. Om ze te helpen!

A. L. v. H.

